

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: En Brevveksling

Citation: Wied, Gustav: "En Brevveksling", i Wied, Gustav: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied03tom-shoot-workid54942/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*

EN BREVVESKLING

Tobakshandler Abel løb op og ned inden for Disken. Hans gule Haar strittede til Vejrs i en bred Stribe fra Panden op over Issen som Manken paa en Orne. Hænderne havde han boret ned i Bukselommerne lige til Albuerne, og man kunde af Fingrenes Bevægelse inden for Tøjet se, at han rev sig nervøst op og ned ad Maveskindet.

Udenfor Disken sad Skipper Haarløv paa Butiksstolen. Han sad som sædvanlig med sin favpullede sorte Filthat ned i Nakken. Med de smaa rødrandede Øjne fulgte han trolig Tobakshandlerens Bevægelse fra Vinduet og hen til Reolen og fra Reolen hen til Vinduet. Af og til pillede han en Genstand ud af Næsen og stødte bagefter ligesom prøvende Luftten ud gennem de graa Haartotter, der fyldte Næseborene.

— Naa, og hva' saa? brummede han.

— Hiva' saa, hva' saa! gentog Abel forbitret, saa *flyttede* jeg naturligvis!

— Ja vel!

— Ja, og saa satte jeg en Hængelaas for Værelset.

— Naa! For hvikken et?

— For *Dyrlægens* begravelse!

— Jamen var det nu osse etter Bestikket, Abel?

— Jeg *ha'de* jo betalt Lejen til den første!

— Javel ja! men en Smule Villighed, hva'? Og naar Du nu *var* flyttet?

— Villighed? hæ, den Dyrekvæler! grinede Abel, og hans sabelformede Næse krummede sig til en Halvcirkel.

— Jaja! sagde Haarløv og rejste sig — det maa Du jo om, Abel.

— Nej, hva' vil Du nu *gaa* for? det er der ingen Mening i! *sæt* Dig! sagde Tobakshandleren.

Haarløv kastede et Blik gennem Butiksdøren til Raadstueuret ligeoverfor. Og saa satte han sig.

— Ser Du! begyndte Abel igen — naar jeg lejer et Værelse fra den første til den første, og jeg saa flytter den trettende, saa er Værelset sgu da all'evel *mit* til den første, *hva'*?

— Der er *'et!* indrømmede Skipperen — naar Du da har betalt det.

— La' vos være fri for Grinagtigheder, Haarløv! snærrede Tobakshandleren og stak Krumsabelen frem over Disken. — *Gu'* har jeg betalt det!

— Naa! sagde Haarløv og slog ræsonnabelt ud med Haanden. — Og *hva'* saa?

— Ja saa sender han jo sin klatsøjede Dreng herhen med en Skrivelse — — —

Tobakshandleren fór hen til den højbenede Pult, der stod i Hjørnet under Vinduet.

— Nu ska' Du se! sagde han og gav sig til at rode rundt oven paa Pulten, hvor der til venstre stod nogle tomme Cigarkasser og en langhalsed Blækflaske, og til højre laa et Nøgle rødt Seglgarn, en Knibtang, en Stump Lak og en Hestesko. Abel lettede paa det altsammen og til Siut trak han en Bunke Papirer frem under Hesteskoen.

— Nu ska' Du se! gentog han og tog et Brev ud af Bunken — saa skriver han jo — — Hvor *Fa'*en er det nu? — — Naa! jo, saa skriver han:

Hvad er Meningen med, at De har sat en Hængelaas for mit Kvistværelse? — — —

— *Mit!* hvædede Abel dirrende og lod Fingrene galopere op igennem Ornemanken. — Hører Du, han skriver *mit*, Haarløv?

— Ja vel gør jeg saa! brummede Skipperen, — men det er jo ossensaa hans, naar vi ta'r Brillerne ri'ti' paa!

— Du hører jo, a' jeg har betalt ham til den *første!* skreg Tobakshandleren og slog i Disken, saa den røg.

— Ja, ja, ja! bare roli', Abel, bare roli'! vi ka' sgu da snakke, ve' jeg!

Abel stak Krumsabelen ned i Brevet og læste:

Hvis De dermed, som jeg maa formode, vil antyde, at De ønsker at være i Besiddelse af Kvistværrelset, maa jeg anmode Dem om at betale mig otte Kroner. I modsat Fald vil De behage at aflevere Nøglen og bortflytte Deres resterende Ejendele.

Aerbødigst

Chr. Meyer,

Dyrlæge.

Abel lod Brevet falde ned paa Disken og forstummede for syvende Gang over Indholdet.

Haarløv pillede sig grublende i Haartotterne. Saa stak han pludselig Pegefingeren ud i Luften, som om der gik et Lys op for ham, og saa sagde han:

— Jamen saa ha'de Du *dov* ikke betalt, Abel!

Tobakshandleren greb sig forvildet om Næsen og gned den et Par Gange fra Rod til Spids. Og sagde saa med stille klagende Røst:

— Du er ikke min Ven, Hans Peter Haarløv! sagde han.

— Hva' er nu *det*? mumlede Skipperen og saa' forskrækket op paa ham.

— *Nej*, Du er ikke min Ven! gentog Abel. — *Har* vi ikke kendt hverandre, fra da vi ikke var større end som den Stol, Du sidder paa? og saa tror Du *all'ewel*. a' jeg staar og stikker Dig Erkeløgne!

— *Næi!* sagde Skipperen — næi, *det* har jeg sgu da aldri' mælet et Ord om, Kresjan Abel!

Men den lille Tobakshandler snappede Brevene og gik hen ad Pulten til med dem.

— Er 'et nu no'et a' Dig og være saa kurts for Begreverne, Kresjan Abel? spurgte Haarløv bebrejdende.

Abel standsede og lagde Brevene ned paa Disken igen.

— La' vos nu høre! sagde den anden opmuntrende. — Du ga' ham vel ordentli' paa Snoskehornet.

Tobakshandleren saa' paa ham med et døende Blik, og saa sagde han stille og fattet:

— Jeg skrev til Dyr lægen, a' hvis det var ham saa meget om og gøre a' faa Værelset, saa var jeg ikke uvilli' til og flytte mit Kram ned i Skuret i Gaar'en.

— Skrev Du *det*? nikkede Haarløv lidt overrasket.

— Ja, vedblev Abel og søgte mellem Brevene — men saa faar jeg jo *denne* hersens Skrivelse:

Hr. Tobakshandler Christian Abel!
hersteds.

Jeg erfarer i Dag igennem Deres Meddelelse, at det er Deres Agt at flytte Deres Sager ned i Skuret i Gaarden. I den Anledning undlader jeg ikke at meddele Dem, at det omtalte Skur selvfølgelig hellerikke længere staar til Deres Disposition.

Ærbødigst
Chr. Meyer,
Dyrlæge.

— Det er Dælen flaa mig et Kraftstykke! bandede Haarløv indigneret. — En har sgu da Raa'ighed over Tingene, naar Lejen er betalt! Hva' gjør'e saa Du?

— Tobakshandleren havde nu ganske genvundet sin Fatning.

— Hi, hi! sagde han og gottede sig — jo—o, forstaar Du, jeg saa' jo, a' Dyr lægen Dagen efter kørte til Rynkeby! og saa faar jeg i en Haandevending fat i Kipp og Jensen, og di kører mig alt mit Habengut om i mit nye Logi omme hos Sadelmageren! — — Og da saa Kvæleren kom hjem fra Turen, var der li'esaa tomt paa hans Kvist, som der er i hans Pengepung!

— Ha, ha, ha! grinte Skipperen og slog sig paa Laarene — Du ka' Saten ta' mig sryre'n Kresjan Abel! — — Og hva' saa, Du?

Abel gnækkede og trak et nyt Brev frem.

— Der er Dælen flaae *mer* Papir *innu!* klukkede Skipperen.

Abel foldede Brevet ud.

— Og dettchersens kom sgu endda med Posten! sagde han og læste:

Hr. Tobakshandler Abel!

— Nu vil han sgu'ne skrive „Kresjan“ mer! brummede Haarløv.

— Hva' der er spart, det er fortjent, hi, hi! lo Abel og fortsatte:

Jeg vil ikke paastaa, at det Værelse, De nu har forladt, frembyder et Skue, der kan fryde mit Øje. Vægge, Gulv og Loft vidne just ikke om nogen udpræget Sans for Renlighed hos den tidligere Beboer. Kakkelovnen var derimod et Vidnesbyrd om Deres Evne til at udfinde desodoriserende Midler — — —

— Hva' *staar* der? sagde Haarløv og holdt Haanden bag Øret.

— *des—o—do—rø—serende* Midler! forklarede Abel.

— *Hva'* er det for no'et?

— *Fa'en* begrive det! sagde Tobakshandleren og læste videre:

— — — ti heri fandtes en Kammerpote — — —

— A, ha, ha—*a—a!* brøede Skipperen og hug den flade Haand ned i Disken. — Du er Kraft stejlerne en *Ildhund*, Kresjan Abel!

Abel gryntede og purrede op i Ornemanken:

— — — indeholdende Fæcalier og Urin, læste han.

— Hva' er saa *det?* spurgte Haarløv, der endnu sad og smaaklukkede.

Tobakshandleren bøjede sig frem over Disken og hviskede:

— *Hva'?* sagde den anden — jeg ka'ne forstaa Dig!

Abel hviskede igen, og Haarløv eksploderede i et Vræl, der fik en Kone ude paa Gaden til at kigge ængstelig op og ned ad Huset.

— Hæi—i—i ha, ha, ha! skreg han — nu har jeg Fanden piskeme aldri' hørt saa galt! Han vred sig som en Orm paa Stolen: Aa Gui, Gui, Gui! stønnede han og tørrede Øjnene — Du ka' s'gu rye Ræven ud, Kresjan Abel!

Abel gnækkede og strøg sin Krumsabel.

— Der er mer endnu! sagde han og læste:

— — — Maa det være mig tilladt at give Dem det venskabelige Raad at afhente denne Genstand — — —

— Ha—a—a! revnede Skipperen igen — det Dævelskav, det Dævelskav!

— — — Samtidig maa jeg bede Dem om at erstatte mig en ituslaaet Vinduesrude — — —

— Der kommer nok Humlen! mumlede Haarløv pludselig alvorlig.

— — — og at bortskaffe noget Menageri-Inventarium, der henstaar i Gaarden.

Erbødigst

Meyer,

Dyrlæge.

— Menageriinventarium? spurgte Skipperen.

— Det var ikke uden andet end som et gammelt Fuglebun!

— Un—naa—aa! — — — Næmen hør, hva' skrev saa Du? spurgte han igen og skuttede sig forventningsfuldt paa Stolen.

Abel gik hen til Pulten og løftede Klappen op og hentede et stort Ark gult Konzeptpapir frem.

— Er 'et dér? sagde Haarløv og smaagrinte allerede. — Læs! sagde han.

Tobakshandleren lukkede Pulten, foldede langsomt og omhyggeligt Papiret ud og lagde det foran sig paa Disken.

— Men det har Du junde sæl skreven, Abel?

— Det har ikke no'et og si'e! sagde Abel og læste:

Velbaarne

Hr. — — —

— Prruut! brast Skipperen ud — det er sgu godt! det er sgu godt! „velbaaren“! den Kodektor!
Tobakshandleren smilede og begyndte igen:

Velbaarne

Hr. Dyr læge Chr. Meyer!

Deres berettigede Fordring paa Erstatning for den iruslaaede Rude billiger jeg ganske og aldeles og lader hermed føige 50 Øre til Udligning af dette vort Mellemværende.

— Naabelt! brummede Haarløv.

— Med Hensyn til Kammerpotten — — —

Skipperen kvalte et Grin og lagde sig henover Disken for at komme nærmere til Oplæseren.

— Paa 'en igen! paa 'en igen! Abel! stønnede han mærkerød i Hovedet. Og Tobakshandleren fortsatte:

— — — — —
der jo synes at interessere Dem, kan jeg oplyse, naar De formoder i den at have opdaget Fækalier, maa dette ganske sikkert bero paa en Forveksling med udkrystalliserede Urinsalte — — —

— Du er Saten til Ka'! mumlede Haarløv, han forstod ikke et Ord.

— — — idet
Potten ikke i min Tid har indeholdt andet. En fornyet Undersøgelse vil, dersom De fremdeles bevarer Interessen for denne Sag, hvad der jo fra et lægevidenskabeligt Standpunkt vilde være ret forstaaeligt, sikkert overbevise Dem derom. Iøvrigt beder jeg Dem give Ordre til dette lette Inventars Bortfjærnelse og derefter tilstille mig kvitteret Regning paa Omkostningerne.

Hvad Fugleburet angaar, tillader jeg mig at bede Dem beholde det som en velvillig Erindring.
Fjordby, den 19de Maj 1892.

Ærbødigst
Christian Abel,
Cigarhandler.

Abel foldede Brevet sammen og drejede Ansigtet helt om mod Skipperen.

— Hva' si'er Du saa, Haarløv? spurgte han, og hans Brystkasse udvidede sig.

— Ja, sagde Skipperen andagtsfuld, medens hans smaa rødkartede Øjne hvilede paa Tobakshandleren med et Udtryk af religiøs Begejstring — Du *har* Lærdommen, Kresjan Abel, men hvor Saten i hede Helvede har Du *faaet* den fra?

Abel gik hen til Pulten med Brevet og forsvandt under Klappen. Lidt efter dukkede han op igen.

— Ser Du, Haarløv, begyndte han og purrede op i Ornearken — jeg har jo aldrig lagt paa Højskolen eller den Slags Fiksfakserier!

— Nej! nikkede Haarløv.

— Næmen jeg bru'er den Forstand, Vorherre har gi'et mig! vedblev den anden.

— Ja, sagde Haarløv — *det* gør Du!

— Ja. Og saa kommer forleden Dag ham, Maleren, herind, Du véd ham, der logerer oppe hos Madam Bertelsen, og køber sit Tobak. Og saa viser jeg ham Brevene. Han griner jo a' dem som hver fornuftig Menneske, og saa si'er han: Hva' vil Di nu svare paa *det*, Abel? Ja, si'er jeg, det véd jeg ikke, Hr. Weis, for jeg forstaar ikke alle di malbariske Ord. Saa forklarer Maleren mig Ordene og morer sig. Men saa er det, jeg si'er til ham: vil Di sætte mig en Skrivelse op, Hr. Weis, som jeg ka' vaske Dyrslægen om Hornene med?

— Naa? spurgte Haarløv og spidsede Øren.

— Ja, han *gør* 'et sgu! vedblev Abel. — Og jeg lover ham ikke og tale til et *Menneske* om 'et!

— Det er en *Sta—aska*! nikkede Skipperen.

— Ja—a, sagde Abel og slog ud med Haanden — men

han har jo hellerikke andet og bestille! Han gaar her og driver og sidder og kradses lidt op omme i Anlæget — —

— Jeg har nok sét ham! nikkede Skipperen igen.

— Ja, og den Slags Folk tjener jo Penge som *Skidt!*

— Naa gør di det? sagde Haarlov — ja—a, no'en *ska'* jo ha' dem! — — Naamen *hva'* sa'e Kvæleren? spurgte han saa og lo med Øjenkrogene.

— Han *holdt* sgu sin Kæft! klukkede Abel. — Og nu smør han om a' en anden Gade, naar han ser mig!

— Ja vi ka' *mønstre* dem! nikkede Skipperen og rev sig i Nakken — vi ka' Saten spilleme *mønstre* dem, Kresjan Abel!